

«Negrata de Merda»: el racisme més quotidià i invisible, a escena

Denise Duncan estrena al Tantarantana l'obra que va guanyar el Premi Ciutat de Manacor 2018

«Negrata de Merda», al Tantarantana. | Marta Mas

Una fotesa, una anècdota, un gest. Sovint, la bona història compta amb una espoleta que la fa explotar. Denise Duncan beu clarament de l'obra *Un deu salvatge* de Yasmina Reza i situa com a punt de partida el (suposat) insult d'una nena de cinc anys, d'aquí el títol de l'obra, a un nen de la mateixa edat. El conflicte entre les dues famílies està servit perquè la disculpa ni hi és, ni se l'espera. La intransigència dels progenitors infla el globus fins arribar a l'extrem que un incident propi de l'esfera privada transcendirà en l'opinió pública a través dels mitjans de comunicació, en aquest cas mostrats com a eina al servei del sensacionalisme.

La principal virtut de la història és que Duncan porta a escena el racisme quotidià (exercit de forma conscient o no) que domina una societat com la que vivim, tema gens explorat a la nostra dramaturgia. Només per això ja és més que recomanable. Ara bé, és necessari destacar la reflexió que provoca sobre la complexitat identitària d'una criatura adoptada i tot el que significa en el seu entorn familiar.

Títol: Negrata de Merda

Autoria i direcció: Denise Duncan

Intèrprets: Dani Arrebola, Mar Pawlosky, Salvador Miralles, Anna Ferran, Catalina Calvo

Dia i lloc: Estrena al Tantarantana Teatre el 28 de maig. Fins el 16 de juny

Aquests són els dos pilars fonamentals que fan de *Negrata de Merda* un text original, compromès políticament i més que necessari en el context actual. L'escriptura emprèn el vol poètic en la recta final amb una escena sobre un avió aturat enmig d'un aeroport a causa d'una tempesta de sorra. Llàstima que una metàfora de tal calibre literari no sigui el final de l'espectacle.

La dramaturga no deixa passar l'ocasió d'incloure una crítica als mitjans de comunicació -més simple que fonamentada- i alguna situació home-dona que apunta a l'intent d'abús, una trama innecessària perquè resta força al que és important de l'espectacle . Malgrat aquest excés de militància per encabir inquietuds que mereixerien una obra sencera, Duncan demostra que té el pols ferm a l'hora d'escriure teatre, com ja vam veure a *Una dona en el mirall* (<http://www.recomana.cat/CRITICA/4901/35/Una%20dona%20en%20el%20mirall/Teresa%20Ferr%C3%A9>) .

Negrata de merda emprèn el vol gràcies a la direcció de la mateixa autora que juga al ritme accelerat i al recurs de la disposició a quatre bandes, una mena de quadrilàter de boxa que en un espai com el Tantarantana inclou el públic de manera inevitable. Cal afegir-hi el treball interpretatiu de conjunt que rema a favor de la peça, on hi destaquen els dubtes ben destil·lats de Dani Arrebola i la mala hòstia de Mar Pawlowsky.